

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 8

15. APRIL 1925

74. AARGANG

SPREDT OVER JORDEN.

(Af Orson F. Whitney, af de Tolvs Raad.)

Ulykkens iboende Velsignelser — et filosofisk Emne behandlet af den berømte Emerson i en af hans værdifuldeste Afhandlinger — ligesom træder frem for Dagen i nogle af de mægtigste Tildragelser, som Historien beretter. Menneskets Fald bragte Døden ind i Verden, men viste sig dog at være Midlet til at befolke en Planet i Overensstemmelse med Skaberens Hensigt. Kristi Korsfæstelse, en overvældende Ulykke for hans rædselslagne Disciple, der var utrøstelige, indtil de kunde se Begivenheden i dens rette Lys, virkeliggjorde den forudbestemte Plan vedrørende Menneskets Frelse. Og Israels Adspredelse, den frygtelige Tildragelse, under hvilken Guds Folk har lidt i Aarhundreder, er bleven vendt til det Gode paa en saadan Maade, at den tjener til at fremme Opfyldelsen af Herrens Hensigter og hans Forjættelser til de gamle hebræiske Patriarker om, at i deres Sæd skulde alle Jordens Nationer blive velsignede.

Adam faldt, for at Mennesket kunde blive til; Kristus døde

for at sprænge Dodens Baand; og det udvalgte Folk blev adspredt over Jorden, for at Evangeliets Sandheder, følgende deres Martyriums rode Fodspor, kunde skaffe sig saa meget lettere Adgang blandt de Folk, med hvilke de havde forenet sig. Historien om Israels Hus er en martyriseret Nations Historie, en Nation, der lider til Gavn for andre Nationer — hvad der end vil kunne siges om deres Overtrædelser, de direkte Aarsager til deres Hjemsøgelse; Overtrædelser, der retfærdiggjorde Hyrden i at bringe de Prover og Genvordigheder over sine Faar, som uden Tvivl horte til de »Forargelser«, der »nodvendigvis maatte komme«.

Profetier om Adspredelsen blev gjorte allerede saa tidligt som paa Mose Tid, femten Hundrede Aar for Frelserens Komme. Da Israeliterne var ved at tage det forjættede Land i Besiddelse, og deres store Leder talte til dem kort for sin Dod, sagde han, at saa længe de tjente Jehova og holdt hans Befalinger, skulde de velsignes og være en uafhængig Nation; men dersom de vendte sig bort fra Herren og tjente andre Guder, vilde han »adsprede dem iblandt alle Folk fra den ene Ende af Jorden til den anden.« (5. Moseb. 28: 64.)

Josva, der fulgte efter Moses, indtog Kanaans Land og delte det blandt de tolv Stammer. Alt gik godt for en Tid, men allerede i Dommernes Dage begyndte Israel at vende sig bort fra Gud og bragte den forudsagde Nationalulykke over deres Hoveder ved deres oprørske og syndige Handlinger. Da Rigets Glansperiode under David og Salomon var til Ende, faldt den længe tilbageholdte Forbandelse, og det israelitiske Rige ilede sin Undergang i Møde med hastige Skridt. Ti af de tolv Stammer gjorde Oprør og oprettede Israels Rige, medens de andre Stammer derefter blev kaldt Juda Rige med Salomons Søn, Roboam, som Konge. Jeroboam, Konge over Israels Rige, gjorde Afgudsdyrkelsen til Statsreligion, og under hans Regering blev Adspredelsen igen forudsagt, idet Profeten Ahia forkynder Herrens Ord til det ulydige Folk (1. Kon. 14: 15). En anden Profet, som forudsagde den samme Ulykke, var Hosias (7: 8) og ligeledes Amos (7: 11, 17; 9: 9).

Omtrent ved Aaret 725 f. K. begyndte disse Profetier at gaa i Opfyldelse. Kongen af Assyrien kom op imod Israels Rige og gjorde Begyndelsen til dets Ødelæggelse. I en Række af Bortforelser bragte han de ti Israels Stammer til Assyrien, og som det var Sejrherrernes Skik i de Dage, lod han Kolonister fra andre Egne nedsætte sig i deres Land. De bortførte Folk er kendt i Historien under Navnet »de tabte Stammer«, angaaende hvilke der kun vides meget lidt. Josephus, den jodiske Historieskriver, der skrev i det første Aarhundrede efter Kristus, erklærer, at de den Gang befandt sig paa den anden Side af Euphrat; og Esdras, en af Apokrypherne, erklærer, at de foretog en Rejse paa halvandet Aar op imod Nordenlandene. De Sidste-Dages Helliges Missionærer, der er komne tilbage fra Skandinavien, fortæller om grove Monumenter — Dysser eller Stendysser, der kan ses rundt omkring i disse Lande, og hvorom Sagnet beretter, at de blev opførte for mange Aarhundreder siden af et vandrende Folk. Hvad enten dette Folk var de fra det assyriske Fangenskab bortdragende Stammer eller ej, saa er det interessant at huske paa, at det var en israelistisk Skik at opføre saadanne Mindesmærker til Erindring om Nationens Omskiftelser og Rejser.

Dersom det indvendes, at Monumenter opførte syv Aarhundreder for Kristus ikke kunde have holdt sig ned til vore Dage, da er det Indvenderens Opgave at forklare Tilstedeværelsen af de fuldkomment bevarede Monumenter i Assyrien, Babylon, Ægypten og andre Oldtidsriger, hvis Levninger er blevne udgravede af Nutidens Arkæologer. En saadan Forklaring er der ikke noget urimeligt i for en Sidste-Dages Hellig, naar han eller hun tænker paa, at Ruinerne af Adams Alter endnu kan ses i den Del af den gammel-ny Verden, som nu kaldes Staten Missouri, hvor de blev udpegede af Profeten Joseph i 1838.

Det er i alle Tilfælde fra »Nordenlandene«, at de ti Stammer skal komme tilbage, ifølge gamle og nye Profetier. (Jer. 31: 8; Pag. Bog 133: 26.) Det er ogsaa en Kendsgerning — hvad enten disse Stammer endnu er et samlet Folk eller ej — at fra Skandinavien og andre nordeuropæiske Nationer er der

kømmet meget af Israels Blod, især af Ephraims, og at dette nu findes indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Efter Forudsigelserne vedrørende Israels Rige kom Esaias og Jeremias Profetier om Juda Riges Skæbne. Dette Rige blev i 588 f. Kristus odelagt af Babylonierne under Nebucadneser, og Joderne blev førte i Fangenskab. Lige førud for denne Begivenhed havde Lehi og hans Koloni, advaret af Herren, forladt Jerusalem og draget over til dette Land, Amerika, som af dem og af Muleks Koloni, der kom senere, saaledes blev befolket med Efterkommere af Joseph og Juda, begge repræsenterede, i en nedsunken Tilstand, af de røde Mænd opdaget af Kolumbus i 1492.

Se paa den amerikanske Indianers Ansigtsform! er den ikke jodisk? Den er dette i lige saa slaaende Grad, som mange af hans Traditioner og Skikke er israelitiske. Hvem forstaar bedre end den uciviliserede Lamanit den mosaiske Gengældelseslov: »Øje for Øje og Tand for Tand«? Ejheller bekymrer han sig om, hvem Øjet eller Tandene tilhører — om den tilhører den Person, der skadede ham, eller til en fra dennes Stamme eller Nation. Han er for meget af en Israelit til at indvende mod Stedfortrædere for hans Hævngerrighed.

Det babyloniske Fangenskab varede i 70 Aar. Nogle af Joderne fik da, under Cyrus den Støre, Tilladelse til at vende tilbage og opbygge deres Stad og Tempel; Resten forblev i deres adspredte Tilstand. Joderne, som genopbyggede Jerusalem, var de, blandt hvis Efterkommere Jesus blev født, og hvørøm han sagde, at deres »Hus«, efter at de havde forkastet ham, skulde »lades dem øde«. (Matt. 23: 27, 38.) I Mellemtiden havde Ezekiel og Sacharias — den første i Landflygtighed i Babyløn, den anden i Jerusalem efter Tilbagekomsten — føjet deres Forudsigelser til de allerede ytrede vedrørende Israels Adspredelse.

Aarhundreder senere, i Aposteltiden, begyndte Jakob sit Brev med at »hilse de tolv Stammer i Adspredelsen«. Alligevel var Adspredelsen ikke den Gang fuldstændig. Der skulde ind-

træffe andre grufulde Begivenheder af denne Slags, af hvilke den mest betydningsfulde skete i Aaret 70, da Titus fra Rom kom mod Jerusalem, erobrede Byen og solgte Indbyggerne — de af dem, der havde overlevet Belejringens Rædsler — som Slaver eller forte dem bort til andre Egne af Riget. At følge denne Del af det hjemsogte Folks Tilskikkelser under dets senere Vandringer og Rejser vilde fylde mange Bind.

Lad os nu overveje Spørgsmaalet: Paa hvad Maade blev disse Ulykker, der ramte Israel, til en Velsignelse for Menneskeslægten? Hvorledes skulde Herrens Forjættelse til Abraham, Isak og Jakob om, at i deres Sæd skulde alle Jordens Slægter velsignes, blive opfyldt ved, at disse Patriarkers Efterkommere blev adsplittede over hele Jorden? Jeg har allerede tildels besvaret dette Spørgsmaal og vil nu forsøge at give en lidt fuldstændigere Forklaring.

Gennem disse Bortførelser, Fangenskaber og Vandringer blev Israels Blod, det troende Blod, tilligemed de udvalgte Aander, der svarer til dette Blod, og som uden Tvivl var udsætte til denne Gerning, sendt ud til alle de Nationer, hvor senere Evangeliet er blevet forkyndt; Aander i Stand til at genkende Guds Sandheder og modige til at modtage dem uden Hensyn til Haan og Forfølgelse og saaledes være et Eksempel paa Heltemod, paa Lydighed mod Samvittighedens Bydende, som ganske naturligt vilde gøre Indtryk paa de ædle og opriktige Sjæle iblandt deres Omgivelser og paavirke dem i samme Retning. Dette var uvægerligt af langt større Betydning end Overbringelsen af de fangne Israeliters Love, Skikke og Traditioner til disse Nationer, uagtet dette ogsaa vilde hjælpe til at berede Vejen for de større Velsignelser, der skulde følge efter.

Og disse Ting bar Frugt i Tidernes Lob. Et af Historiens største Undere er den Hurtighed, hvormed Kristendommen udspreddes i Apostlenes Dage, da disse Mænd, ulærte, som de fleste af dem var, og midt i den mest haardnakkede Forfølgelse, plantede Evangeliets Banner i alle de vigtigste Byer i

det romerske Rige; Budskabet om »Kristus og ham korsfæstet« straaledede ud fra Jerusalem til Britannien mod Vest, til Indien mod Øst, til Skythia mod Nord og til Etiopien mod Syd — alt indenfor det korte Tidsrum af 30 Aar.

Et lignende Vidunder repræsenteres af Mormonismens Udbredelse — det gengivne Evangelium — over de hedenske Nationer i vore Dage, hvilket endnu er i sin Begyndelse. Denne Kirkes Fremgang paa begge Halvkugler, Opdyrkelsen og Koloniseringen af et øde Vildnis, Grundlæggelsen af en Stat og Dele af Stater tilligemed andre og mægtige Foretagender, som endnu er i vente, er Vidundere, der vil sætte Fremtiden i langt større Forbavselse end noget, der er sket i Fortid og Nutid.

Hvorledes kunde saadanne Ting finde Sted, om ikke den guddommelige Visdom havde gjort Vejen rede ved at sprede Israels Blod og aandelige Egenskaber blandt alle Nationer, forud for Evangeliets Aands Udgydelse over disse Nationer og den dermed følgende Indsamling? Andre havde for Abraham vist deres Tro gennem deres Gerninger, men dette fratager ham ikke Retten til at blive kaldt »de Troendes Fader«. Ejheller beviser det, at Troens Blod, hvor som helst det findes, ikke er hans Blod. Den moabitiske Jonifru Ruth, som blev regnet med blandt Jesus af Nazareths Forfædre; den romerske Landshovding, hvis Tro endog forundrede vor Frelser, Kornelius og den samaritanske Kvinde — alle disse var ikke af Israel ifølge jordiske Slægtskabsforhold; men deres Aander var fuldtud værdige til en saadan Slægtlinie, og i deres Aarer flød det troende Blod, som Gud havde »spredt blandt mange Folk«.

ARBEJDET ADLER.

Der er en vis vedvarende hæderlig Fornemhed forbundet med Arbejde. Der er altid Haab i det Menneske, der arbejder; alene i Lediggang er der vedvarende Tvivl. Velsignet er den, der har fundet sin Gerning; lad ham ikke forlange nogen

højere Velsignelse. Alt virkeligt Arbejde er helligt; i alt virkeligt Arbejde, hvad enten det er legemligt eller aandeligt, er der noget af det guddommelige. Ansigtets Sved, og derfra op til Hjernens Sved, Hjertets Sved; dette er den ædleste Ting endnu opdaget under Guds Himmel.

To Slags Mennesker ærer jeg, og ingen andre. Først den arbejdsslidte Haandværker, der med sit Værktøj arbejdsomt besejrer Jorden og gør den Mennesket underdanig. Ærværdig for mig er den haarde Haand, kroget, grov; men hvori der desuagtet er lagt en ubetinget kongelig Evne og Kraft, som et Jordens Scepter. Ærværdigt er ogsaa det robuste Ansigt, vejrbitd og furet, med dets aabne og ærlige Udtryk, thi det er Ansigtet hos et Menneske, der lever som et Menneske. Fortsæt dit Arbejde; du udfører din Pligt, lad saa dem forsomme den, der vil; du arbejder for det aldeles uundværlige, det daglige Brød.

Den anden Slags Mennesker, jeg ærer maaske endnu højere, er dem, der arbejder og kæmper for det aandeligt uundværlige; ikke for dagligt Brød, men for Livets Brød. Udfører disse ikke ogsaa deres Pligt? Dersom de fattige og ringe arbejder, saa at vi kan have Føde, maa saa ikke disse til Gengæld arbejde for ham, for at han kan modtage Lys, Vejledning, Frihed, Udødelighed? Disse to Slags Mennesker ærer jeg, i hvad Stilling eller paa hvad Trin de end staar; alt andet er kun Avner og Stov; lad Vinden blæse det, hvorhen den vil.

Thomas Carlyle.

STRØTANKER.

Vær klogere end andre Mennesker, hvis du kan, men fortæl det ikke til dem.

Det er næsten ligesaa fordømmeligt at sige slette Ting, som at gore dem.

Jo mindre Hjerne en Mand har, des lettere er det for ham at tabe Hovedet.

JØDERNES INDSAMLING.

For nogle Uger siden indeholdt et af Hovedstadens store Dagblade, »Social-Demokraten«, en Artikel paa Forsiden med Overskriften: »Jødernes nye Stat, der er ved at opstaa i Palæstina«, og som Undertitel: »Efter omtrent 2000 Aars For drivelse vender Jøderne tilbage til Palæstina. Jordans hellige Flod skal give elektrisk Kraft til Landets Genopbygning. Et Næt af jødiske Skoler spredes over hele Landet.« Og forleden Dag bragte Bladet et Billede af det store nye Universitet, der er under Opførelse i Jerusalem. Næsten alle Blade og Tidskrifter bringer fra Tid til anden Billeder og Beretninger om, hvad der foregaar i »Jødeland« for Tiden, og da vel de færreste, i hvert Fald ikke den her citerede Avis, kan siges at være specielt interesserede i de bibelske Profetiers Opfyldelse og næppe skænker dem en Tanke, er det saa meget mere interessant at lægge Mærke til, at de skildrede Begivenheder er en bogstavelig Opfyldelse af gamle og nye Profetier om Jødernes Indsamling.

Vi skal her anføre nogle Linier fra ovennævnte Artikel. Bladets Medarbejder har overværet den nyligt afholdte Zionistkongres i Wiesbaden og har haft et Interview med Bevægelsens nuværende Præsident, Professor Weizmann, der paa Spørgsmaalet om, hvilke Fremskridt, der var gjort i Palæstina, sagde:

»Der er i Galilæa opdyrket og kultiveret 43 store Arealer, der i Tusinder af Aar har henligget som Ørken. Der er i de sidste Aar bygget 4000 nye Huse. Der er opstaaet nye store Kvarterer i Hagfa, Jaffa og Tiberas. Ogsaa det store Foretagende med Landets Elektrificering gør vældige Fremskridt. Vandfaldene ved Jordans Flod giver, efterhaanden som de bliver udnyttede, elektrisk Kraft til hele Landet. Der er allerede tre Stationer i Virksomhed. Dette har igen givet Stødet til en vaagnende Industri. Denne er foreløbig kun i sin Vorden, men vil have en mægtig Fremtid for sig. Vi har Cement-, Olie- og Møbelfabrikker; men da Kapitalen strømmer rigeligt til, vil det ikke vare længe, før vi møder paa Eksportmarkedet.«

Hvorledes vil den nye Stat varetage Kulturens og Uddannelsens Opgaver? »Vi har ved egen Kraft omspændt Landet med et Næt af

jødiske Skoler. Der er ialt oprettet 150 Folkeskoler. I dette Arbejde for Folkeoplysning lægger vi hele vor Energi, fordi det jo i Grunden skal bære hele vor ny Stats Fremtid, men vi nøjes ikke med at sørge for Bornene paa dette Omraade. Vi har i Jaffa oprettet en polyteknisk Højskole og i selve Jerusalem har vi planlagt et Universitet.«

Hr. Weizmann fortæller endvidere, at Indvandringen til den nye Stat reguleres af engelske Love, og at gennemsnitligt 2000 Jøder indvandrer hver Maaned. De uhyre Summer, der skal til for at kultivere Ørkenen til Agerland, fremskaffes for største Delen gennem Zionstbevægelsen, der er udbredt over hele Verden.

Og saa tilføjer Bladet:

»Ja, det er i faa Ord, hvad Præsidenten havde at meddele om Forholdene i det nye Jodeland, der er ved at opstaa. Er det ikke et Eventyrland. Hvem husker ikke Korsfarerne, der drog ud med Kongers og Pavers Velsignelse for at tage det hellige Land fra Tyrken. Trods de Heltegerninger, hvorom Historien har at fortælle, lykkedes disse Forehavender ikke. Tyrken beholdt det hellige Land helt op i vore Tider. Nu kommer Jøderne, Landets oprindelige Beboere, efter Tusinder Aars Vandringer tilbage og erobrer deres gamle Fædreland.

De kommer ikke som Historiens Korsfarere med Ild og Sværd eller med Korset malet paa deres Skjolde. Nej, de kommer dragende fra Alverdens Lande med moderne Avlsredskaber, med Planer om Elektrificering af selve Landet ved Hjælp af Kraft fra Jordans hellige Vande. Det i Oldtiden saa frugtbare Land, der under Jødernes tusindaarige Fraværelse og Vandringer blev til en Ørken, forvandles nu igen af den samme Race til frugtbart Land.

Og saa siger man, at den moderne Tid ikke har Eventyr.«

Ja, disse Begivenheder, som nu foregaar for vore Øjne, lyder i Sandhed som et Eventyr; lyder ligesaa eventyrlige, som Profetierne om disse Ting har lydt. Medens den vantro og religionsløse Slægt staar undrende og betaget overfor dette »Eventyr«, saa er dette til de Troende et Vidnesbyrd om, at Herren holder sine Løfter, og at hans Ord staar fast. De Sidste-Dages Hellige kender disse Profetier og har i henved hundrede Aar højlydt forkyndt deres snarlige Opfyldelse. Her skal kun henvises til nogle enkelte.

Allerede gennem Moses blev Israels Adspredelse forudsagt

som en Straf for Folkets Ugudelighed, men samtidig, at Herren vil »forbarme sig over dig, og atter samle dig fra alle de Folk, til hvilke Herren din Gud havde bortspredt dig. Om nogen af dig var fordreven til Himmels Ende, skal Herren din Gud samle dig derfra og tage dig derfra. Og Herren din Gud skal føre dig til det Land, som dine Fædre ejede, og du skal eje det, og han skal gøre vel imod dig og formere dig mere end dine Fædre.« (5. Mo. 30: 3—5.)

»Og det skal ske paa den Dag, at Herren atter, anden Gang, skal udstrække sin Haand til at forhverve sig det Overblevne af sit Folk. . . . Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, og sanke Israels Fordrevne, og samle Judas Adspredte fra Jordens fire Hjørner.« (Es. 11: 11, 12.)

»Og de skulle bygge de Steder, som laa øde fra fordums Tid, og rejse, hvad der fra Fortiden af var ødelagt, og paany opføre de Stæder, som laa i Grus fra Slægt til Slægt.« (Es. 61: 4.)

»Se, jeg samler dem fra alle Landene, hvorhen jeg fordrev dem i min Vrede og i min Harme og i stor Fortørnelse; og jeg vil føre dem tilbage til dette Sted og lade dem bo tryggen. Og de skulle være mig et Folk, og jeg vil være dem en Gud.« (Jer. 32: 37, 39.)

Hvor bogstaveligt gaar ikke disse Profetier i Opfyldelse nu tillige med de andre, der peger hen til de sidste Dage, da Evangeliet skal forkyndes i den hele Verden, Zion opbygges, Fædrenes Hjerte vendes til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre og Kundskab blive mangfoldig paa Jorden.

I Aaret 1829 udkom Mormons Bog, der ogsaa indeholder meget tydelige Forudsigelser om Jødernes Indsamling. I 2. Nephi 9: 2, siges der, at Jøderne »skulle samles hjem til deres Arvelande, og bosættes i alle deres forjættede Lande.«

Endvidere:

»Og det skal ske, at de skulle blive indsamlede fra deres lange Adspredelse, fra Øerne i Havet og fra Jordens fire Dele; og de hedenske Folkeslag skulle blive store i mine Øjne, siger Gud, idet de bringer dem til deres Arvelande.« (2. Nep. 10: 8.)

»Og jeg vil ihukomme Pagten, som jeg har gjort med mit

Folk, og jeg har gjort Pagt med dem, at jeg vil samle dem tilsammen i min egen bestemte Tid, og at jeg atter vil give dem deres Fædres Land til Eje, hvilket er Jerusalems Land, som er dem forjætted til evig Tid.« (3. Nep. 20: 29.) Ether taler om Jerusalem, »at efter dets Ødelæggelse skulde det atter opbygges og blive en hellig Stad for Herren; derfor kunde det ikke være et nyt Jerusalem; thi det havde været til i ældre Tider, men det skulde blive opbygget igen og blive en hellig Stad for Herren, og det skulde blive opbygget for Israels Hus.« (Ether 13: 5.)

I 1841 skrev Profeten Joseph Smith en Oversigt over Kirkens Tro og Lære, kaldet Trosartiklerne, hvori der siges, at »vi tror paa Israels virkelige Indsamling«. I 1840—42 udførte Apostel Orson Hyde en Mission til det hellige Land i den Hensigt at indvie Landet til Jødernes Indsamling og hæve den Forbandelse, der har hvilet over det i næsten 2000 Aar. Mange Forsøg har i Aarhundredernes Løb været gjort paa at fore Jøderne tilbage til deres Land, forskellige Koloniseringsforetagender har været forsøgt, men alle mislykkedes aldeles. Først i den sidste Halvdel af forrige Aarhundrede, efter Evangeliets Gengivelse og Mormons Bogs Fremkomst og Orson Hydets Besøg til Jerusalem, opstod en Bevægelse, Zionismen, blandt Jøderne i alle Verdens Lande, hvilken var i Stand til at udrette noget virkeligt i Retning af at samle Jøderne om den store Tanke at blive en selvstændig Nation igen og tilvejebringe Midler til dens Gennemførelse. Og saa kom den store Verdenskrig, der med et Slag befriede Palæstina fra Tyrkernes Aag og bragte Landet ind under engelsk Overherredomme eller Mandat, og England giver det til Jøderne, der nu samles der fra alle Dele af Verden.

Guds Profeters Ord gaar i Opfyldelse, og Herrens Born fryder sig derover, men Verden bliver slaaet med Forundring og kalder det »det tyvende Aarhundredes store Eventyr«. I Sandhed, »Herren skal handle underligt, ja vidunderligt med dette Folk«.

J. S. H.

FADEREN OG SØNNEN.

(Af Dr. James E. Talmage i »Liahona«)

Vi har bibelske Beviser for den Paastand, at Jesus Kristus var i Besiddelse af guddommelig Kraft og Værdighed forud for sin Fødsel i Kød. Under Faderens Ledelse blev Verden til ved ham, og derfor kaldes han Skaberen. Han aabenbarede Faderens Vilje og gav Befalinger til Adam, Enok og andre af Patriarkerne for Floden saavel som senere til Profeterne. Vi erklærer, at Jesus Kristus var og er *Jehovah*.

Navnet *Elohim* forekommer ofte i den hebraiske Tekst af det gamle Testamente, uagtet det ikke findes i de nu benyttede Oversættelser. I Formen er Ordet et hebraisk Hovedord i Flertal; men det betegner en Forøgelse af Højhed og Kraft snarere end et blot Flertal. Det er et Udtryk for den højeste Ophøjelse og Magt. *Elohim*, saaledes som det forstaas og bruges i Jesu Kristi genoprettede Kirke, er Benævnelsen paa Gud, den evige Fader, hvis forstefodte Son i Aanden er *Jehovah* — den Enbaarne i Kød, Jesus Kristus.

En nærmere Undersøgelse af Skriftens Vidnesbyrd leder til den Slutning, at Gud den evige Fader kun har tilkendegivet sig til jordiske Profeter eller Aabenbarere ved ganske faa Lejligheder, og da hovedsagelig for at bevidne hans Son Jesu Kristi guddommelige Myndighed. Faderen talte til Adam og senere Profeter og stadfæstede for dem Kristi Guddommelighed og den Kendsgerning, at Sønnen var Menneskehedens forudbeskikkede Frelser. (Se Den Kostelige Perle, Side 2, 6, 8, 15, 34 o. s. v.)

Ved den Lejlighed, da vor Frelser blev døbt i Jordan, lod Faderens Røst, sigende: »Denne er min Son, den elskede, i hvem jeg har Velbehag.« (Matt. 3: 17.) Ved Forklarelsen blev et lignende Vidnesbyrd givet af Faderen. (Matt. 17: 5.) Ved en endnu senere Lejlighed, da Jesus bad i Sjæleangst til Gud, underkastende sig Faderens Hensigter, saa at disse maatte opfyldes og Faderens Navn herliggøres, »da kom der en Røst

fra Himmelen: Baade har jeg herliggjort det, og vil jeg atter herliggøre det.« (Joh. 12: 28.)

Den opstandne og herliggjorte Kristus besøgte Nephiterne paa det vestlige Fastland og blev af Faderen bebudet i disse Ord: »Se, min elskede Son, i hvem jeg har Velbehagelighed, i hvem jeg har herliggjort mit Navn; hor ham.« (Mormons Bog, 3. Nephi 11: 7.)

Til Nephiterne, der ikke forstod Forholdet mellem Evangeliet, forkyndt iblandt dem af den opstandne Herre, og Mose Lov, der traditionelt blev holdt i Ære iblandt dem, og som undrede sig over hans Ord om, at det gamle var afskaffet, forklarede han dette paa følgende Maade: »Se, jeg siger eder, at Loven, som blev given ved Moses, er fuldkommet. Se, jeg er den, som gav Loven, og jeg er den, som gjorde Pagt med mit Folk Israel.« (3. Nephi 15: 4, 5.)

Fra den Tid, da Faderens Vidnesbyrd om Sonnen, Jesus Kristus, blev givet til Nephiterne, har Faderens Røst ikke været hort igen iblandt Menneskenes Born for i Foraaret 1820, da baade Faderen og Sønnen viste sig for Profeten Joseph Smith, og Faderen fremstillede Sønnen med disse Ord: »Denne er min elskelige Son, hor ham.« (Kost. Perle, S. 85.)

Disse er de eneste Tilfælde, om hvilke der berettes, at den evige Fader personligt har tilkendegivet sig for Mennesker; alle andre er gennem Sønnen. Skaberen, Israels Jehovah, alle Folkeslags Frelser og Forløser, er det samme Væsen, og dette Væsen er Jesus Kristus.

Han er den, der har muliggjort Frelsen for Mennesket gennem Adlydelsen af Evangeliets Love og Anordninger, som han har foreskrevet. Og han har kundgjort for Menneskene, at uden Adlydelsen af Evangeliet kan de ikke indkomme i Guds Rige.

Ham er det, der iførte sig et dødeligt Legeme og blev født af en Kvinde for at bo blandt Menneskene som deres forudbestemte Forløser.

Ham er det, som har forsonet for Adams Synd saaledes, at

Syndens Følger, Doden, kun bliver af midlertidig Varighed, og dette udførte han ved at nedlægge sit Liv og tage det op igen, hvorved han brod Dodens Baand. Ham var det, der i sin aandelige og legemlige Smerte erindrede den Plads, han havde i Forudtilværelsen, og vidende, at hans jordiske Tilværelse nærmede sig sin Afslutning, bad han saaledes: »Og Fader; herliggør du mig nu hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, for Verden var.« (Joh. 17: 5.)

Ham er det, som opsteg til Faderen og indtog den Plads ved Kraftens højre Haand, som han havde vundet. Ham er det, som snart skal vende tilbage til Jorden, ledsaget af en herlig Hærskare af Engle og Hellige, for at paabegynde det tusindaarige Fredsrige. Ham er det, som tilsidst skal fuldbyrde Faderens store Plan for Tilvejebringelsen af »Udodelighed og evigt Liv for Mennesket«, og »derpaa kommer Enden, naar han overgiver Gud og Faderen Riget.« (1. Kor. 15: 24.)

»Da skal han krones med sin Herligheds Krone og sidde paa sin Magts Trone og regere evindeligen.« (Pag. Bog 76: 108.)

ABRAHAMS BOGS OPRINDELSE.

»De originale Manuskripter, hvorfra den Bog, der kaldes Abrahams Bog af de Sidste-Dages Hellige, blev oversat, er utvivlsomt af ægyptisk Oprindelse, og Tegningerne gengivne paa Bogens Sider kan let udtydes af en, der har studeret ægyptiske Skriftegn,« erklærede Dr. Jean Capart, Ægyptolog ved Bryssel Universitet, under sit for nyligt aflagte Besøg til Salt Lake City, Utah.

»To af Pladerne kan læses uden Vanskelighed, Skriftegnene er klare og tydelige, men den tredie er bleven noget beskadiget under Forberedelsen til Trykningen, men dens Oprindelse er ægte nok,« fortsatte han.

Dr. Capart sagde, at det var Sædvane at anbringe Skrivelser

og Optegnelser ved de ægyptiske døde, efter at de var balsamerede, og at de Papyrus Optegnelser, fundne hos Mumierne, som Joseph Smith købte, var af virkelig ægyptisk Oprindelse, saa vidt som han kunde skønne. Han sagde, at Skrifteegnene paa de Tegninger, som Joseph Smith har udgivet, kan sammenlignes med senere opdagede Skrifter tagne fra ægyptiske Grave og anbragt i Bryssels ægyptologiske Musæum af Dronning Elisabeth, og Ligheden er meget iøjnefaldende.

Angaaende Ægypternes Kundskab om Astronomi, omtalt i den af Joseph Smith oversatte Beretning, sagde Dr. Capart, at Folket paa hin Tid var langt fremskredent med Hensyn til Kundskab om Planetsystemet og Stjerneverdenen. Han forklarede, at deres Kundskab var saa nøjagtig, at de ved at studere Stjernernes Bevægelser havde udarbejdet et Kalenderaar paa 365 Dage og føjede fem Dage til for hvert 25 Aar, hvorved deres Tidsregning blev tilnærmelsesvis rigtig. Dette bekræfter Sandheden af Abrahams Bogs Beretning om, at Ægypterne var langt fremskredne i denne Videnskab, sagde han.

Dr. Capart roste de Sidste-Dages Hellige for deres Studium af ægyptisk og undrede sig samtidig over, at Interessen for denne Videnskab ikke var større som Følge af, at Abrahams Bogs Ægthed tildels er Grundlaget for deres Religion. Han antydede, at vigtige Oplysninger af lignende Beskaffenhed som dem, der fandtes i Joseph Smiths Oversættelse, muligvis vil komme frem ved nærmere Undersøgelser af de ægyptiske Fund.

Dr. Capart var til Stede ved Aabningen af Kong Tutankhamens Grav som Medlem af det belgiske Selskab og har foretaget mange andre Studier og Undersøgelser angaaende dette Oldtidsfolk. Han er Forfatter af flere Bøger om dette Emne.

(»Deseret News«.)

Det er bedre at gøre én god Gerning end tale mange gode Ord.

O BØNNESTUND.

(Mel.: »Sweet Hour of prayer«.)
Songs of Zion, Side 34.

O Bonnestund, o Bonnestund,
Der kalder mig fra verdslig Dont.
Og byder mig hos Fader god
At soge Hjælp og Haab og Mod.
Har Sorg og Synd mig tynget ned,
Jeg i min Sjæl har fundet Fred
∴ Og tidt holdt Stand mod Morkets Aand,
Ved at du kom, o Bonnestund. ∴

O Bonnestund, o Bonnestund,
Du hæve vil min Sjæl til Gud,
Hvis Kærlighed og Naade stor
Vil fylde mig med Trøstens Ord;
Og da han vil, jeg til ham gaar
Og tillidsfuldt kun paa ham tror,
∴ Jeg bojer mig og andagtsfuld
Jeg venter dig, o Bonnestund. ∴

O Bonnestund, o Bonnestund,
Lad mig ved dig i Hjertets Grund
Guds Ansigt se og vandre frem,
Til frelst jeg staar i Fredens Hjem.
Naar Livets Kamp er endt paa Jord,
Og med Guds Born jeg Kronen faar,
∴ Da sender jeg med Haand og Mund
En Tak til dig, o Bonnestund. ∴

J. S. H.

INDHOLD:

Spreddt over Jorden.....	113	Faderen og Sønnen.....	124
Arbejdet adler	118	Abrahams Bogs Oprindelse	126
Strøtanker	119	O Bønnestund.....	128
Jødernes Indsamling	120		